

ЦАРЬ И МЖДРЕЦЪ

Прочутиятъ мждрецъ Диогенъ лежи на слънце край своята бъчва, която му служи за жилище. Облѣченъ е съ дрипава риза. До бъчвата се виждатъ торба и тояга.

Александъръ Македонски, заобиколенъ съ царедворци и воеводи, приближава къмъ Диогена. Спира се и запитва единъ отъ царедворцитѣ. — Това ли е всичкото богатство на тоя човѣкъ?

Царедворецътъ. Да, царю. Бъчва, тояга, торба и риза. Нищо друго нѣма. Ималъ, казватъ, кратунка. Но веднажъ видѣлъ дете да пие вода съ шепа и строшилъ кратунката.

Александъръ. Дали ще ме познае тоя чудакъ? Дали е чувалъ нѣщо за мене?

Царедворецътъ. Кой не е чувалъ за великия царь? За Александъръ Македонски говори цѣлъ свѣтъ. За неговитѣ победи пѣсни се пѣятъ. Навсѣкжде гърми неговата слава!

Александъръ. Добре. Да приближимъ и да видимъ! (Отива къмъ Диогена).

Царедворецътъ (къмъ Диогена). Човѣче, царьтъ приближава къмъ тебе!

Александъръ (къмъ Диогена). Защо не се помръдвашъ? Азъ съмъ Александъръ Македонски.

Диогенъ (равнодушно). Пъкъ азъ съмъ Диогенъ.

Александъръ. Ти не се ли боишь отъ мене?

Диогенъ. Мигаръ ти си лошъ човѣкъ?

Александъръ. За добъръ минавамъ по цѣлия свѣтъ.

Диогенъ. Тогава защо да се боя отъ тебе?

Александъръ. Ти си чуденъ човѣкъ. Но виждамъ, че си беденъ. Нищо нѣмашъ. Искашъ да ти помогна. Кажи какво искашъ? Желанието ти тозчасъ ще бжде изпълнено.

Диогенъ. Подрѣпни се малко настрана — да не ми затуляшъ слънцето!

Александъръ. Добре. Ще изпълня желанието ти и ще си отида доволенъ, че ме грѣйна слънцето на твоята мждрость.

По Плутарха

